

КОМУНАЛЬНИЙ ЗАКЛАД ВИЩОЇ ОСВІТИ
«ХОРТИЦЬКА НАЦІОНАЛЬНА НАВЧАЛЬНО-РЕАБІЛІТАЦІЙНА
АКАДЕМІЯ» ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ
ФАКУЛЬТЕТ РЕАБІЛІТАЦІЙНОЇ ПЕДАГОГІКИ ТА СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ
КАФЕДРА ФІЗИЧНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ

Допускається до захисту
Протокол від _____ № _____
засідання кафедри фізичної реабілітації
Завідувач кафедри, доктор наук з фіз. вих
та спорту,
проф. _____ Т. Є. Одинець
« _____ » _____ 202_ р.

МАГІСТРЕСЬКА РОБОТА

Сучасні підходи до фізичної терапії дітей з церебральним паралічем

Виконавець:
студент групи ФТм-2
спеціальності: 227 Фізична
терапія, ерготерапія
Глущенко Ольга Олегівна
Керівник:
к.н. з фіз. вих. та спорту, доцент кафедри
фізичної реабілітації
Бандуріна К. В.

Нормоконтроль _____

ВСТУП

В умовах інтенсивної розбудови нашої держави значної уваги набули питання забезпечення рівних можливостей та створення сприятливих умов для розвитку, навчання та виховання осіб з інвалідністю, серед яких значну увагу приділено дітям із церебральними паралічами (ЦП) [8].

Перше місце у світі в структурі захворювань з неврологічного типу займає ДЦП. З літературних джерел відомо, що в промислово розвинених країнах з 1000 новонароджених дітей 1,5 – 5,9 % припадає на дітей з ДЦП [6]. В Україні нараховується більше 30000 тисяч хворих на ДЦП.

Головним питанням соціальної політики України стоїть створення для дітей з обмеженнями в рухах усіх необхідних умов з фізичної, медичної, психологічної та соціальної реабілітації.

Відомо, що при церебральному паралічу, насамперед, порушується рухова сфера дитини [9]. Основним клінічним симптомом церебрального паралічу є порушення рухової функції, пов'язаної з затримкою розвитку і неправильним розвитком стато-кінетичних рефлексів, патологією тонусу, парезами [7].

Діти з церебральним паралічем зазнають труднощів при оволодінні всіма руховими навичками, а саме – повзання, самостійне сидіння, стояння з опорою й без неї, ходьба, лазіння, біг, стрибки. У свою чергу, затримка або порушення розвитку рухових функцій ускладнює загальний розвиток дитини, що негативно позначається на здатності до успішного навчання, побутовому самообслуговуванні, освітній та соціальній адаптації [2].

Достатній та гармонійний руховий розвиток є однією з життєво необхідних потреб організму, що суттєво впливає на якість життя. Отже, розв'язання питань, пов'язаних із пошуком сучасних підходів до абілітації та реабілітації дітей з дитячим церебральним паралічем, зумовлює подальший пошук ефективних шляхів проведення сучасної та ефективною корекційної роботи.

ВИСНОВКИ

За даними теоретичного аналізу літературних джерел, що був проведений в процесі написання магістерської дисертації, дитячий церебральний параліч є найбільш тяжким ураженням і посідає одне з перших місць серед захворювань дітей.

Узагальнений аналіз сучасних джерел літератури щодо відновного лікування методами фізичної терапії у клініці дитячого церебрального паралічу показав, що багато спеціалістів схиляються до того, що фізична терапія повинна бути комплексним, систематичним, а саме головне постійним процесом. Представлено найбільш застосовувані методики при ДЦП на сьогодні: Бобат-терапія, методика В. І. Козьявкіна. Фельденкрайза. Усі вони є дієвими, направлені на різні ланки прояву захворювання та мають на меті одну ціль – соціальну адаптацію та інтеграцію дитини.

Отже, для підвищення ефективності терапевтичного впливу при формування програм фізичної терапії значну роль відіграє дослідження та застосування сучасних підходів до абілітації та реабілітації дітей з дитячим церебральним паралічем.

Одним з основних напрямів фізичної реабілітації дітей з спастичною диплегією є формування навиків самообслуговування, розвиток практичної діяльності і підготовка руки до письма. Для цього останнім часом активно застосовуються ерготерапія, яка допомагає досягнути максимального рівня функціонування та незалежності в усіх аспектах життя незважаючи на фізичні обмеження. Ерготерапія використовує паралельно дві стратегії відновлення можливостей - розвиваючу та компенсаторну.

Застосування ерготерапевтичних вправ для розвитку дрібної моторики, як показали дослідження, позитивно впливає не тільки на фізичний розвиток дитини, але й поліпшує психо-емоційний стан та покращує самооцінку хворого, що сприяє успішній соціалізації.

Комбінування класичних та новітніх методик дає широке поле для досягнення стійких тривалих результатів та пришвидшує досягнення поставлених цілей втручання.